

den faktiske eller antagne Lejeværdi, dels Vurderinger til Laaneefterretning og 3) at faste Ejendomme, der overvejende anvendes af Ejeren til Næringsbrug, værdsættes under et med de til Bedriften hørende Maskiner, Redskaber, Inventar m. v.; Værdien ansættes ved et Skøn over den formodede Salgsværdi, hvorved der tages særligt Hensyn til den Indtægt, som Ejendommen, anvendt paa den omhandlede Maade, har givet. (Disse Regler afvige fra det Reedtz-Thott'ske Forslag paa følgende Punkter: den ved Ejendommen (under 1) værende Produktbeholdning bliver ikke at medregne ved Værdsættelsen af Ejendommen; som Vejledning ved Værdsættelsen skal ikke blot Vurderinger til Laaneefterretning benyttes, men ogsaa faktisk opnaaede Salgspriser for Ejendomme af lignende Beskaffenhed; ved faste Ejendomme af den under Nr. 3 nævnte Art medtages ikke Varelager og Besætning). Iøvrigt bliver ved Beregningen af den skattepligtige Formue af *fradrag* den skattepligtiges Gæld samt Kapitalværdien af Pensioner, Aftægtsydelse og andre periodiske Ydelser. — Formueskattepligten paahviler ikke blot fysiske Personer og Aktieselskaber o. l., men tillige Kreditforeninger og Spare- og Laanekasser, samt Staten, Kommunerne samt offentlige og private Stiftelser med Hensyn til de dem tilhørende Landbrugs- og Skovbrugsejendomme, Slotte, Haver og Lystskove dog ikke deri indbefattede. (Dette er en Udvidelse af Bestemmelserne i de tidligere Forslag). — Fritagne for Formueskat ere bl. a. de samme, som blive fri for Indkomstskat som Følge af de ovennævnte Fradrag af et skattefrit Minimum, forsaavidt deres Formue er under 3000 Kr. — *Skatteligningen* foretages i Kjøbenhavn af de kommunale Ligningsautoriteter, i det øvrige Land — der bliver at inddele i et passende Antal „Skattekrese“ — ved en Samvirken af de kommunale Myndigheder og særegne Skattekommissioner, en for hver »Skattekres«. Medlemmerne af disse Kommissioner ere lønnede. I Kjøbenhavn er Overligningskommissionen ogsaa Overskattekommission, i det øvrige Land oprettes en Overskattekommission for hver Amtsradsreds. — Virkningen af at forsømme at gøre *Selvangivelse* skal være, at vedkommende taber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse, medmindre han kan godtgøre, at Ansættelsen overskrider hans virkelige Indkomst eller Formuen med mere end 50 pCt. (I det Reedtz-Thottske Forslag af 1897 var Straffen dels en Bøde dels Fortabelse af al Ret til at gøre Indsigelse. Efter Folketingets Vedtagelse af dette Forslag var Straffen alene Fortabelse af Retten til at gøre Indsigelse. Efter Landstingets Affattelse skulde Virkningen af at undlade at gøre Selvangivelse være den, at paagældende ikke kunde erholde Nedsættelse af den gjorte Ansættelse, naar Ansættelsen ikke er mere end $\frac{1}{4}$ større end hans virkelige Indtægt; er Forskellen større, skal der dog svares Skat af den virkelige Indkomst med Tillæg af $\frac{1}{4}$). —